

Jubileumjaar 2002.

Meneer van de Woude schrijft over de beginjaren van de tuin.

Meneer en mevrouw van de Woude tuinieren echt als een team en je kunt ze, als je toevallig in de buurt bent, vaak horen overleggen. Vijfentwintig jaar dat is een groot deel van je leven, het is prachtig als je na zoveel jaar nog zoveel voldoening vindt in het tuinieren. Het echtpaar van de Woude is ook lid van de Baarnse afdeling van Groei en Bloei en zij maken met deze vereniging vele uitstapjes en reizen naar bijzondere tuinen. (Het is zelfs zo dat als de jaarvergadering van het Nut op dinsdagavond valt, ze moeten kiezen tussen Groei en Bloei en het Nut en ze met spijt laten weten niet aanwezig te kunnen zijn).

Onnodig om te zeggen dat meneer en mevrouw van de Woude al lang AOW gerechtigd zijn.

Meneer van de Woude was werkzaam op een architectenbureau.

Het verzoek van Jan Brouwer om iets te schrijven over de begintijd van onze tuinvereniging roept een boek vol nostalgische herinneringen bij ons op.

Omdat we nog steeds "samen" tuinieren en we daar dankbaar voor zijn, willen we vertellen wat er in de afgelopen jaren zoal in ons leven en met onze tuin gepasseerd is. Ouderen onder u herkennen de tijd "hoe het toen was" en de jongere garde mag beseffen, hoe het dagelijks leven in tamelijk korte tijd veranderde. Van huis uit zijn wij beiden "stadsmensen". We zijn opgegroeid en naar school gegaan én getrouwd in Utrecht. We woonden aan de rand van de stad en zondags werd er heel wat afgefietst door bossen en weiden.

Natuur was mooi: daar moest je trots en zuinig op zijn. Dat werd ons al jong bijgebracht.

Op latere leeftijd zijn we "verkast" naar Baarn. Een dorp dus, maar het rijtjes huis waar we in wonen lijkt sprekend op de huizen, die we bewoonden in de stad. Maar wel met telefoon en centrale verwarming: lang leve de vooruitgang! En 's avonds zaten we niet rond de kolenkachel, maar keken naar de "buis".

Er waren ook mensen die zich zorgen maakten over de technische ontwikkelingen: activisten beweerden dat vogels stierven aan de giftige bestrijdingsmiddelen.

We kenden mensen die onbespoten groenten kochten in Zeist, want die waren hier niet te krijgen.

Vrienden vertelden ons, dat een pas opgerichte biologische tuinclub van de Hooiweg verhuisde naar een nieuw terrein aan de Jachthuislaan en dat deze nog leden zocht. We hebben ons aangemeld, want we hadden inmiddels vijf jonge kinderen. Die konden best wat gezonde voeding gebruiken! We hoorden enthousiaste verhalen hoe makkelijk het kweken gaat, als je maar de richtlijnen volgt van Pieter Boxman. Pieter Boxman had het in een lezing allemaal uitgelegd en hij had ook een boek geschreven. Dat boek werd ijverig bestudeerd en bediscussieerd. We namen het mee naar de tuin om als praktische handleiding te dienen.

En daar ging een heel nieuwe agrarische wereld voor ons open!

Dat was nog eens wat anders dan bloemen planten in een achtertuinje. Groenten waar wij het bestaan niet van kenden of waren vergeten! Vruchten die we zelf van de struik konden plukken! Kruiden kweken, die we alleen kenden van de naam op keukenpotjes! Insecten die nuttig waren of bestreden moesten worden- en hoe doe je dat op een milieuvriendelijke manier?

Daar werd druk over vergaderd en in allerlei boeken werd dat nageplozen.

We lazen over de invloed van planten op elkaar, van de stand van de maan en van biologisch-dynamische zaaimethoden. En als je dacht datje iets wist..... dan was er altijd wel iemand die het beter wist.

We wisselden gegevens uit over waar je allerlei zaken voordelig of voor niets kon krijgen.

Waar je de beste zaden en planten moest kopen of bestellen. Hoe je de oogst kon bewaren of verwerken. We gingen met z'n allen een cursus "compost maken" volgen op de Kleine Aarde. We bezaten zelfs een boomgaard van oude fruitrassen, die we haalden bij een kweker in de Ijsselvallei

en de kweker vertelde ons over kruisbestuiving. Het was, kortom, een spannende en inspirerende tijd, die eerste jaren op de tuin.

We hebbende herinnering aan de meest fantastische mensen, die we er leerden kennen. Dat is tot op de dag van vandaag zo gebelevend.

Kijk om u heen, geniet van de natuur en leer mensen kennen om van te houwen!

En wat ons zelf betreft en onze tuin?

We zijn begonnen op 100 m² vlakbij het toegangshek, maar na verloop van tijd begonnen de planten zich te verdringen, want we wilden van alles wel proberen!

We zijn toen verhuisd naar een stuk van 200 m² helemaal achterin en zeer rustig gelegen.

Onze kinderen zijn allemaal het huis uit, zodat van lieverlee de bloemen de overhand hebben gekregen. De planten die zichzelf uitzaaien overheersen, want wij zijn slechte wiedere.

We zijn toch een beetje stadsmens gebleven schijnt het.

Martin van de Woude.